

EL CASINO DE GRANOLLERS

PER PEPET DEL CARRIL

Quan em varen destinar a Granollers, d'alumne telegrafista a l'estació de T. B. F., feia tres anys que s'havi ainaugurat el Casino, el *Casino dels Senyors*, com aleshores en deien.

Jo comptava quinze anys.

Al principi, em feia respecte l'entrar-hi; perquè, jovenet com era, i poc mudat que anava, em trobava més bé al Cafè de can Manel a fer el glopet d'anís del *Faust*, i alguna festa grossa a prendre cafè a Can Sala, d'amagat del senyor Vila, qefe de l'Estació, perquè no ho digués al meu pare que vivia a La Garriga i cada mercat baixava.

En Tomaset Clot, rellotger, fou qui em presentà els seus amics contertulis del Casino, i allí vàrem fundar una penya.

Els senyors intel·lectuals de la Vila tenien la seva, de penya. Encara recordo el metge Camps, el metge Venturera Viladecans i altres del Jutjat, com el senyor Freixas, el senyor Puig (l'astrònom) i la plana major de la població.

En la sala del teatre s'hi feien uns balls lluidíssims, sobre tot a l'istiu, interpretant els programes una orquestrina composta dels millors professors de la Capital, entre ells el gran violoncel·lista García i el Mtre. Cuspinera.

Per l'escenari del Casino hi desfilaren les millors companyies dramàtiques d'aquells temps, una d'elles, la del germà del gran Valero, (don Isidoro), que era un segon Valero, qui amb *La Carajada*, feia esborronar el públic.

El primer Certàmen literari que es celebrà al Casino fou un esdeveniment que formà època. D'allí dimanaren mes primeres aficions poètiques, degut a la coneixença que vaig fer amb En Manuel Ribot i Serra, de Sabadell, el gloriós autor de *La Puntaire*, que amb sa composició festiva *Dones* es va consagrar Mestre, sense necessitat del títol; i amb *En Joan Gralla*. Aquest últim sigué el meu germà gran, i com a aital em considerava, donant-me a conèixer, llegint-me tot quant escrivia, de vegades al jardí de Can Sala i més sovint després al jardí del Casino, on ja havia escullit ell una tauleta a redós per a les seves confidències literàries i que jo les recullia com a més jove que ell perquè em servissin d'experiència.

S'organitzaren al Casino unes vetllades literàries i mu-

sicals, i jo hi vaig pendre part *debutant* amb uns versos, *El Telegrafista del Carril*, que foren publicats a l'antiga *Esquella de la Torratxa*... ¡El primer treball satíric que vaig publicar!...

Més endavant començaren a apoderar-se del teatre del Casino els *aficionats*, que no es distingiren pas en l'Art de Talia fins que els acabdillà En Margarit.

* * *

Recordo un fet del Casino que, en esmentar-lo, encara se'm posa la pell de gallina. Va decorar-se el saló platea i les llotges i es construí el sostre de guix encanyicat. Feia molt goig! Però pocs dies després, obsequiant uns forasters, vàrem acompanyar-los, abans de dinar, a visitar el Casino, contemplant embadalits el sostre i les llotges. No feia pas cinc minuts que havíem sortit del Casino, camí de l'Estació, quan sentim darrera nostre un estrèpit horrorós que ens deixà corgelats... Era que s'havia esfondrat el sostre del Casino: tot el sostre en pes!... Grossa alarma, gran gentada... No quedà ni un seient de platea sencer!

* * *

Guardo un altre record del Casino de ma estimada vila, que és ben diferent. En una manifestació popular feta aquí, a Barcelona, em robaren el rellotge, a la plaça de Sant Jaume. Per indicació del volgut mestre Cuspinera, crític musical aleshores d'*El Diluvio*, vaig publicar un anunci en forma de gasetilla en el mateix diari, preguntant als lladres que em tornessin el rellotge, que no valia gran cosa, perquè era de níquel... ¡I me'l varen tornar!... Misteriosament; però me'l varen tornar. Els amics de la penya del Casino, però, ja havien obert una subscripció *de ral* per a regalar-me'n un de plata, amb la seva cadena i tot... I vingué una comissió a ferme'n present, amb un àlbum de firmes i una poesia del mestre Cuspinera.

Això, i haver ballat la primera *mazurca* de ma primera juvenesa al Casino de Granollers amb la gentil filla gran del mestre Cuspinera, fa que, recordant el Casino, m'hagi tret quaranta cinc anys de damunt meu.